

Tâm Thư Một Người Mẹ Đau Khổ

Mẹ nằm trong vũng máu, nước mắt và mồ hôi, mẹ có thể nghe những người y tá trò chuyện về chiếc xe mới, về y phục thời trang.

Tâm Thư Một Người Mẹ Đau Khổ

Hôm qua, mười năm trước đây, mẹ mang con trong lòng. Hôm sau, mẹ ngừng tim con đập. Mẹ, người mẹ của con, là người cho con sự sống, và cũng là người cho con sự chết.

Đã mười năm trôi qua và mẹ vẫn rùng mình khi nghe đến chữ "phá thai." Có một khoảng trống trong lòng mẹ không bao giờ lấp đầy được, một nỗi hiu quạnh không bao giờ ấm lại, nỗi buồn đau không bao giờ dứt. Đối với mẹ, con luôn luôn là một bài ca không đoạn kết, một nụ hoa không bao giờ nở, một bình minh u ám bởi cơn mưa.

Ngay cả trong những giây phút mong manh cuối cùng của đời con, mẹ vẫn tự hỏi, "Con là trai hay gái?" Câu hỏi ấy vẫn liên tục vang lên trong đầu mẹ ngay khi tiếng máy hút con ra khỏi lòng mẹ và đời sống của mẹ. Dường như cái khao khát muốn biết con trai hay con gái đang bùng cháy trong lòng mẹ, nhưng không hiểu vì sao mẹ không thể hỏi người chuyên viên phá thai, họ đang nhìn mẹ mỉm cười. Thay vào đó, mẹ chỉ gật đầu khuất phục và buồn thảm khi người này đập nhẹ vào tay mẹ và nói, "Cô không vui khi mọi chuyện đã xong sao?"

Mẹ nằm trong vũng máu, nước mắt và mồ hôi, mẹ có thể nghe những người y tá trò chuyện về chiếc xe mới, về y phục thời trang.

Đối với họ, chấm dứt đời con là một công việc "kiếm sống bằng cách tiêu diệt sự sống." Với những người có mặt trong căn phòng ngập nắng ở Philadelphia 10 năm trước đây, thì đó cũng chỉ là một ngày như mọi ngày. Với mẹ, đó là ngày đen tối nhất trong đời.

"Phá thai"--là cảm nghiệm khủng khiếp và đau lòng nhất mà mẹ đã phải trải qua khi lên 18 tuổi; và chắc chắn đó là cảm nghiệm đau đớn nhất con phải chịu khi con mới ba tháng. Phải mất bao nhiêu năm mẹ mới nguôi ngoai.

Giờ đây--khi mẹ đong đầy nước mắt, mẹ mới nhận ra rằng đó là những gì mẹ không bao giờ quên được. Cái ngày định mệnh của tháng Tư đó diễn lại trong đầu mẹ như một cuốn phim kinh dị buộc mẹ phải xem, và rồi không bao giờ quên được...

Ngay cả khi mẹ hoang mang nhất, mẹ biết có nhiều sự chọn lựa khác, nhưng mẹ chỉ quá lo sợ khi nghĩ đến những chọn lựa đó. Mẹ vẫn là một đứa con nít, mẹ "chưa sẵn sàng" để làm mẹ.

Mẹ không ý thức rằng mẹ đã là một người mẹ. Con trở thành con của mẹ từ khi thụ thai; tình yêu của

mẹ dành cho con ngay khi sự sống của con bắt đầu, và dù rằng đời con đã dứt, tình yêu đó không bao giờ cùng.

Tiếng gào trong tâm nín của con đã đánh thức mẹ biết bao lần trong nhiều năm, và mẹ nằm đó trong bóng đêm để than khóc sự mất mát của một đứa trẻ mà mẹ đã giết. Đã nhiều lần mẹ nghĩ đến việc chấm dứt đời mẹ cũng như mẹ đã kết thúc đời con.

Đã 10 năm qua và mẹ vẫn không thể tha thứ cho chính mẹ. Con có tha thứ cho mẹ không? Chúa có tha thứ cho việc mẹ tiêu diệt một sự sống mà Ngài đã dựng nên không?

Mẹ đã trải qua bao cơn ác mộng trong nhiều năm. Hình ảnh thai nhi nằm trong bao rác đã ám ảnh mẹ đến tận tiềm thức. Mẹ thức giấc mà toát mồ hôi lạnh, cái cảm giác đau đớn cùng cực của ngày đó lại sống dậy. Mẹ nhớ lại cái đau đớn ghê gớm của việc phá thai--nhưng 10 phút đau đớn đó không thấm gì so với 10 năm đau khổ mà mẹ phải chịu từ ngày ấy.

Đã bao năm lòng mẹ ao ước viết cho con những dòng chữ này, nhưng mỗi lần mẹ định gửi tâm tình qua dòng chữ thì mẹ chỉ thấy trang giấy ngập tràn nước mắt hơn là mực đen. Tuy nhiên, vì một lý do nào đó, đêm nay thật khác lạ...

Có thể lá thư này giúp được những người khác tránh khỏi những đau khổ mà mẹ đã trải qua, giúp những thiếu nữ bị "rắc rối," như mẹ 10 năm trước đây, để nhận thấy rằng có những thay thế khác cho việc phá thai...

Nếu lá thư này ngăn cản được chỉ một vụ phá thai, nó cũng đã đạt được mục đích. Nhưng Con Yêu, mẹ muốn gửi lá thư này cho con để con biết rằng mẹ yêu con--bất cứ con ở đâu. Và xin con tha lỗi cho mẹ.

Love, Mommy.

Tác giả: Ss, Ngày đăng bài: 02.02.2010

<http://www.sinhvienconggiao.net>